

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **S., spol. s r. o., J.**, IČO: X., zastúpený: S. V. & P., s. r. o., V., IČO: X., proti povinnému **B., a. s., H.**, IČO: X., zastúpený: JUDr. Š. J., PhD., advokátom, Š., **o vymoženie 325 042,69 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 60 Er 1615/2011, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo 14. februára 2012, č. k. 23 CoE 168/2011-90, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie povinného sa **o d m i e t a .**

Oprávnenému sa náhrada trov do volacieho a odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trenčín uznesením č. k. 60 Er 1615/2011-57 zo 14. septembra 2011 vyhovel námietkam povinného proti exekúcii v časti zaplataenia 305 764,-- eur, a v tejto časti exekúciu zastavil. Vo zvyšku námietky povinného zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 50 ods. 1, § 57 ods. 1 písm. f/ a § 57 ods. 3 Exekučného poriadku. Z námietok povinného s prílohami, spisu sp. zn. 60 Er 1615/2011 mal za preukázané, že exekúcia sa vykonáva na podklade notárskej zápisnice č. N 286/2010, Nz 48766/2010, NCRI 49472/2010 z 1. decembra 2010, kde v článku A. II. povinný súhlasil s vykonateľnosťou tejto zápisnice v exekučnom konaní podľa § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku. Z predložených listinných dôkazov, výpisu z bankového účtu o úhrade sumy 10 000,-- eur dňa 16. januára 2011, výdavkového pokladničného dokladu o úhrade 15 000,-- eur dňa 18. apríla 2011 a vyjadrenia oprávneného mal za preukázané a medzi účastníkmi nesporné, že povinný zaplatil oprávnenému z vymáhanej istiny sumu 25 000,-- eur pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie. Dospel k záveru, že návrh na začatie exekúcie tak, ako bol doručený exekútorovi, nebol dôvodný v sume 25 000,-- eur. V exekučnom titule bola

pohľadávka účastníkmi vyčíslená podľa jednotlivých položiek a spôsobe ich úhrady v článku A. I. b) v písmenách a/ - h/. Podľa písm. i/ bolo ponechané na vôli povinného, či svoj záväzok splní úhradou v hotovosti, alebo prevodom vlastníckeho práva k individuálne určeným nehnuteľnostiam vo vlastníctve povinného na oprávneného. Úhrada v hotovosti, bez možnosti úhrady prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, bola dohodnutá len v článku A. I. b) písm. h/ sumou 19 278,69 eur v dvoch splátkach. Sumu 9 639,34 eur do 15. júna 2011 a sumu 9 639,35 eur do 15. júla 2010. V článku A. I. c) exekučného titulu sa účastníci dohodli, že v prípade nesplnenia niektorej splátky, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celého nesplateného zostatku pohľadávky. Toto právo môže použiť najneskôr do splatnosti nasledujúcej splátky. Z toho vyplýva, že právo požadovať splatenie celého dlhu pri nezaplatení splátky možno požadovať do splatnosti nasledujúcej splátky. Pri nesplatení niektorej podľa poradia splatnej splátky možno požadovať splatnosť celého zostatku dlhu len do splatnosti najbližšej splatnej splátky. Návrh na vykonanie exekúcie s požiadavkou splatiť zostatok celého dlhu bol doručený exekútorovi dňa 6. júna 2011. V návrhu však oprávnený neuviedol, na základe ktorej nezaplatenej splátky požaduje splatenie celého dlhu. Vo svojom vyjadrení k námietkam oprávnený tvrdí, že suma 60 000,-- eur čl. A. I. písm. b/ nebola zaplatená ani v hotovosti, ani uzavretím kúpnej zmluvy, ale len na základe ústnej dohody, čo je pri nehnuteľnosti neplatné, nakoľko zmluva musí mať písomnú formu. Istinu mohol povinný uhradiť v hotovosti do 31. januára 2011 alebo uzavretím kúpnej zmluvy do konca februára 2011, čo sa nestalo. Ak uzavretie tejto zmluvy (forma úhrady bola ponechaná povinnému) treba považovať za nesplnenie splátky, potom nasledujúca splátka podľa notárskej zápisnice písm. d/ v sume 18 350,-- eur bola splatná do 1. januára 2011, podľa čl. A IV. Podľa notárskej zápisnice písm. f/ suma 25 000,-- eur bola splatná do konca januára 2011. V prípade neuhradenia sumy v hotovosti mal povinný vyzvať oprávneného podľa článku A VII. do 15. januára 2011 k podpisu kúpnej zmluvy na špecifikované nehnuteľnosti. Do dňa podania návrhu na vykonanie exekúcie boli zo strany povinného splatené minimálne tri splátky dlhu, avšak oprávnený podal návrh až s odstupom času po uplynutí lehoty ich splátok. V zmysle článku A. I. c) exekučného titulu sa účastníci dohodli, že v prípade nesplnenia niektorej splátky, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celého nesplateného zostatku pohľadávky, a toto právo môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti nasledujúcej splátky. Právo požadovať splatenie celého dlhu vzniklo omeškaním povinného so splnením dlhu podľa čl. A. I. b) písm. d/ dňom 1. januára 2011 a plynula do 15. januára 2011 podľa písm. f/ v spojení s čl. A VII. Ďalšia splátka bola splatná 31. januára 2011. Splátka v sume 60 000,-- eur podľa čl. A. I. b) písm. b/

bola splatná najneskôr do konca februára 2011. Oprávnený však v zmysle uzavretej dohody v notárskej zápisnici nepostupoval, právo na zaplatenie celej sumy podľa čl. A. I. c) bod 1) si neuplatnil, a preto mu právo v zmysle dohody zaniklo. Je preto jeho právom vymáhať naďalej jednotlivé čiastočné plnenia podľa dohody. Spôsob úhrady jednotlivých nesplatených splátok - okrem úhrady 19 278,69 eur, bol v notárskej zápisnici ponechaný na voľbu povinného. Povinný mal možnosť rozhodovať o tom, či úhradu vykoná v hotovosti alebo prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. V čase podania návrhu na vykonanie exekúcie však lehota na zaplatenie v hotovosti povinnému u jednotlivých splátok uplynula, a preto je povinný poskytnúť oprávnenému plnenie podľa dohody prevodom vlastníckych práv k individuálne špecifikovaným nehnuteľnostiam. V tejto časti môže preto požadovať exekúciou splnenie povinnosti uzavrieť kúpne zmluvy. V hotovosti možno vykonať len exekúciu na vymoženie sumy 19 278,69 eur. Povinný riadnym spôsobom nepreukázal - nepredložil hodnoverný doklad - zaplatenie tejto sumy, a preto v tejto časti je exekúcia dôvodná. Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa za preukázané, že námietky povinného sú čiastočne dôvodné v sume 305 764,-- eur, a preto exekúciu v tejto časti zastavil. V súlade s týmto uznesením je exekútor povinný vypočítať aj predbežné trovy exekúcie. Vo zvyšku súd prvého stupňa námietky zamietol, nakoľko exekúcia vo zvyšku je dôvodná.

Na odvolanie oprávneného vec. prejednal Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací. Po preskúmaní napadnutého uznesenia rozhodol uznesením zo 14. februára 2012, č. k. 23 CoE 168/2011-90 tak, že napadnuté uznesenie Okresného súdu Trenčín č. k. 60 Er 1615/2011-57 zo 14. septembra 2011 v časti výroku I. a II. zrušil podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f/ a vec vrátil na ďalšie konanie podľa ods. 2 uvedeného ustanovenia.

V odôvodnení uznesenia uviedol, že výrok, ktorým súd prvého stupňa námietky povinného zamietol, nadobudol právoplatnosť 21. októbra 2011. Odvolací súd poukázal na to, že predpokladom na vedenie exekúcie voči dlžníkovi je exekučný titul. Exekučným titulom môže byť rozhodnutie súdu (§ 41 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo rozhodnutie iných orgánov alebo iná verejná listina v zmysle § 41 ods. 2 Exekučného poriadku. Je ním teda vykonateľné rozhodnutie, ktoré priznáva právo na peňažné plnenie, ukladá povinnosť na nepeňažné plnenie, alebo postihuje majetok, prípadne obmedzuje vlastnícke právo v dôsledku predovšetkým vecných práv k cudzím veciam. Pri notárskych zápisniciach sa vykonateľnosť skúma rovnako, ako pri vykonateľných rozhodnutiach. Formálna stránka

spočíva v dodržaní notárskej zápisnice tak, ako je táto upravená v § 47 Notárskeho poriadku. Materiálna stránka je prepísaná priamo zákonom v § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku. Hoci notárska zápisnica je podľa § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku procesnoprávnym inštitútom, nadväzuje tento inštitút na hmotnoprávny základ, teda na ustanovenia občianskeho a obchodného práva o uznaní dlhu, resp. záväzku. Rozdiel medzi uznaním dlhu, resp. záväzku podľa hmotného práva a notárskou zápisnicou, obsahujúcou právny záväzok podľa § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku, teda podľa procesného práva, spočíva v tom, že ide o písomný právny úkon v kvalifikovanej forme - forme notárskej zápisnice a okrem toho notárska zápisnica musí obsahovať výslovný súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou právneho záväzku.

Odvolací súd v ďalšej časti odôvodnenia uviedol, že v preskúmvanej exekučnej veci formálna, ako aj materiálna stránka notárskej zápisnice bola splnená, preto predložená notárska zápisnica spĺňala všetky predpoklady exekučného titulu, na základe ktorého je možné viesť exekúciu. Súd prvého stupňa preto na podklade predmetnej notárskej zápisnice č. N 286/2010, Nz 48766/2010, NCRls 49472/2010 z 1. decembra 2010 poverením č. 5309 089008 z 8. júla 2011 poveril súdneho exekútora Mgr. P. M. vykonaním exekúcie na vymoženie sumy 325 042,69 eur. Povinný podal námietky proti exekúcii, kde uvádzal, že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik časti vymáhaného nároku, resp. bránia jeho vymáhateľnosti. Súd prvého stupňa následne napadnutým uznesením vyhovel námietkam povinného proti exekúcii v časti zaplatenia 305 764,-- eur, pričom v tejto časti exekúciu zároveň zastavil. Vo zvyšku námietky povinného zamietol. Dôležité bolo určiť, či, a do akej miery došlo k úhrade pohľadávky oprávneného, konkrétne sporných splátok uvedených v čl. A. I. b) písm. b/, f/, g/ a h/ notárskej zápisnice vzhľadom na povinným podané námietky proti exekúcii.

Odvolací súd mal za to, že z obsahu notárskej zápisnice č. N 286/2010, Nz 48766/2010, NCRls 49472/2010 z 1. decembra 2010 vyplýva, že doterajšie pohľadávky veriteľa (oprávneného v exekučnom konaní), resp. záväzky z faktúr uvedených v čl. A. I. a) notárskej zápisnice zanikajú, vrátane ich príslušenstva a nahrádzajú sa novým jediným peňažným záväzkom vo výške 511 787,03 eur, ktorý je splatný v splátkach a spôsobom ďalej dohodnutým. Splátky predmetného záväzku boli v notárskej zápisnici uvedené v čl. A. I. b) písm. a/ - i/, pričom v návrhu na vykonanie exekúcie oprávnený uviedol, že došlo k úhrade

dlžnej sumy uvedenej v čl. A. I. b) písm. a/, c/, d/ a e/, a preto sa domáhal vymoženía sumy 325 042,69 eur s príslušenstvom. Z čl. A IX. notárskej zápisnice vyplýva, že pri nesplnení povinnosti dlžníka (povinného v exekučnom konaní) vyzvať veriteľa (oprávneného v exekučnom konaní) na uzavretia ktorejkoľvek zmluvy v stanovenej lehote podľa tejto dohody môže veriteľ uplatniť svoje právo podľa čl. A II. tejto dohody, to znamená prostredníctvom exekúcie v zmysle Exekučného poriadku, keďže povinný prostredníctvom tejto notárskej zápisnice uznal záväzok a súhlasil s exekúciou podľa § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku.

Záverom odvolací súd uviedol, že pokiaľ súd prvého stupňa považoval notársku zápisnicu č. N 286/2010, Nz 48766/2010, NCRIs 49472/2010 z 1. decembra 2010 za spôsobilý exekučný titul, na základe ktorého bolo možné exekúciu vykonať, keďže povinný svoj dlh v notárskej zápisnici riadnym spôsobom bez výhrad uznal a súhlasil s jej vykonateľnosťou, tak odvolaciu súdu nebolo zrejmé, na základe akých skutočností dospel súd prvého stupňa k záverom uvádzaným v napadnutom uznesení.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie povinný, v ktorom navrhol, aby do volací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil.

Podľa povinného je konanie postihnuté vadou vyplývajúcou z ust. § 237 písm. f/ O. s. p., zároveň je konanie postihnuté aj inou vadou, ktorá mala za následok neprávne rozhodnutie vo veci a napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Povinný zároveň poukázal na ust. § 241 ods. 2, § 236 ods. 1, § 251 ods. 4, § 122 ods. 1, § 123, § 213 ods. 3, § 214 ods. 1 písm. a/, § 213 ods. 1 a § 212 ods. 2 O. s. p.

Podľa povinného odvolací súd porušil ust. § 212 ods. 1 O. s. p., keď rozhodol tak, ako sa odvolateľ v odvolaní nedomáhal. Povinný má za to, že z obsahu spisu je zrejmé, že účastník konania v postavení povinného tvrdí zánik práva priznaného exekučným titulom, predkladá dôkazy na svoje tvrdenia, pričom táto okolnosť je sporná, je povinnosťou exekučného súdu vykonať na odstránenie spornosti dokazovanie s dodržaním všetkých zásad spravodlivého procesu.

Zánik vymáhaného práva po vydaní exekučného titulu napr. splnením dlhu je hmotnoprávnou okolnosťou, ktorá je dôvodom zastavenia exekúcie v zmysle ust. § 57 ods. 1 písm. f/ Exekučného poriadku. Pokiaľ sa exekučným súd musí zaoberať takouto hmotnoprávnou okolnosťou, preberá funkciu súdu v základnom konaní. Ak tvrdená hmotnoprávna okolnosť je medzi účastníkmi exekučného konania sporná, je povinný v spojitosti s § 254 ods. 4 veta prvá O. s. p. postupovať podľa ust. § 120 ods. 1 veta prvá, § 122 ods. 1 a § 123 O. s. p., ako aj ďalších častí O. s. p., upravujúcich dokazovanie. V štádiu odvolacieho konania je odvolací súd v takomto prípade navyše povinný dôsledne dodržať postup aj podľa ust. § 213 ods. 3 a § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. Záver súdu o nepreukázaní tvrdenia účastníka exekučného konania z dôvodu neunesenia dôkazného bremena predpokladá, že súd riadne a úplne vykonal dôkazy. Len takto vykonané dôkazy možno hodnotiť a z ich hodnotenia vyvodzovať príslušné závery.

Podľa povinného, pokiaľ v preskúmvanej veci odvolací súd nevyvodil žiadny procesný dôsledok z toho, že sa súd prvého stupňa neriadil v procese dokazovania podľa zásad spravodlivého procesu (zo spisu nevyplývali podmienky pre možnosť postupu prvostupňového súdu podľa ust. § 115 a ods. 1 O. s. p.), bol povinný po splnení si príslušných poučovacích povinností v tomto smere vykonať dokazovanie sám a na tento účel nariadiť pojednávanie s možnosťou účastníkov vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. Až po riadnom vykonaní navrhnutých dôkazov (napr. výsluchom účastníkov, svedkov, listinami, či znaleckým dokazovaním) prichádzalo do úvahy ich hodnotenie vo všetkých vzájomných súvislostiach aj s prihliadnutím na vierohodnosť účastníkov alebo svedkov. Ak podmienkou zmeny rozhodnutia v prípade, keď odvolací súd vychádza z iného skutkového stavu, než ako ho zistil súd prvého stupňa, je doplnenie dokazovania vykonaním ďalších dôkazov, alebo aspoň zopakovanie dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa, tým viac treba na splnení tejto podmienky trvať za situácie, keď riadne dokazovanie vôbec nebolo vykonané. Skutkové zistenia (zistenie skutkového stavu) sú výsledkom vykonania dôkazov (§ 122 O. s. p.) a ich hodnotenia (§ 132 O. s. p.). z toho vyplýva, že skutkové zistenia môže robiť iba ten súd, ktorý dôkaz vykonal (s výnimkou podľa § 122 ods. 1 O. s. p.). dodržanie zásady priamosti je jedným z pojmových znakov dôkazného bremena. Zmyslom a účelom tejto zásady je objektivita a nezávislosť súdneho rozhodovania, ako aj zabezpečenia práva účastníka vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. Tým, že odvolací súd takto nepostupoval, zaťažil konania inou vadou, majúcou za následok odňatie možnosti povinného konať pred súdom.

Oprávnený sa k dovolaniu a odvolaniu povinného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.), alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V danom prípade je dovolanie podané proti zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu. Toto nevykazuje znaky ani jedného z uznesení uvedených v ustanoveniach vymenovaných vyššie, keďže sa nejedná ani o zmeňujúce, ani o potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, a nejde ani o uznesenie, ktorým by odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska. Prípustnosť dovolania preto podľa § 239 O. s. p. neprichádza do úvahy.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, či riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z väd v zmysle ust. § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/.

Povinný v podanom dovolaní uviedol, že podľa jeho názoru je konanie pred odvolacím súdom postihnuté vadou podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p., pretože odvolací súd nevyvodil žiadny procesný dôsledok z toho, že sa súd prvého stupňa neriadil v procese dokazovania podľa zásad spravodlivého procesu (zo spisu nevyplývali podmienky pre možnosť postupu prvostupňového súdu podľa ust. § 115a ods. 1 O. s. p.) a odvolací súd bol teda povinný v tomto smere vykonať dokazovanie sám a na tento účel nariadiť pojednávanie s možnosťou účastníkov vyjadriť sa k vykonaným dôkazom.

K uvedenej námietke povinného Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že súd prvého stupňa nemal v čase vydania uznesenia (t. j. 14. septembra 2011) povinnosť nariadiť pojednávanie. Povinnosť nariadiť pojednávanie v prípade, ak súd rozhoduje o zastavení exekúcie podľa ust. § 57 ods. 1 písm. f/ Exekučného poriadku, nemal súd ani počas účinnosti novely Exekučného poriadku - zákona č. 230/2012 Z. z., ktorým sa dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. Podľa aktuálneho znenia ust. § 58 ods. 2 Exekučného poriadku, ak súd rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. k/, nariadi pojednávanie; ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. a/ až j/, môže nariadiť pojednávanie, ak je to nevyhnutné pre objasnenie veci. Teda ani podľa súčasného

zenia nemá súd, v prípade ak rozhoduje o zastavení exekúcie podľa ust. § 57 ods. 1 písm. f/, povinnosť pojednávanie nariadiť, pokiaľ to nie je nevyhnutné pre objasnenie veci.

Povinnosť krajského súdu ako súdu odvolacieho v odvolacom konaní nariadiť pojednávanie za stanovených podmienok vyplýva z § 214 ods. 1 O. s. p. Z ustanovenia § 214 ods. 2 O. s. p. vyplýva fakultatívna, a nie obligatórna povinnosť odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie. Odvolací súd v danom prípade postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 a o odvolaní rozhodol bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ostatných dvoch dôvodov (§ 214 ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného vyplýva, že nariadenie pojednávania bolo na úvahe odvolacieho súdu. Rovnako dovolací súd nevezhliadol dôvody, pre ktoré by bolo potrebné nariadiť pojednávanie, či už pred súdom prvého stupňa alebo pred odvolacím súdom.

V súvislosti s námietkou povinného, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených povinným, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O. s. p., najvyšší súd odmietol procesné neprípustné dovolanie povinného podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V dovolacom konaní úspešnému oprávnenému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti povinnému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Oprávnený nepodal návrh na priznanie trov dovolacieho konania a v dovolacom konaní mu ani žiadne trovy nevznikli, a preto mu dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 .

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. apríla 2014

JUDr. Darina Ličková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová